

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 309/25
6.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасминке Бакић, председника већа, Маје Цветић и Виолете Јоксимовић, у парници из радног односа по тужби тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Растко Брајковић адвокат из Београда, Благоја Паровића 67, против тужене Републике Србије, Министарства финансија, Пореска управа, филијала Нови Београд А, Београд, Земун, Цара Душана 145, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска 31, одлучујући о жалбама тужиле и тужене изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2674/14 од 18.9.2024. године, у седници већа одржаној дана 6. фебруара 2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2674/14 од 18.9.2024. године, у ставу другом, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и десетом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2674/14 од 18.9.2024. године, у ставу трећем изреке.

УКИДА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу једанаестом, дванаестом и тринаестом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2674/14 од 18.9.2024. године, и предмет у том делу **УПУЋУЈЕ СЕ** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2674/14 од 18.09.2024. године,

ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиље од 12.07.2024 године. Ставом другим изреке, Први основни суд огласио се ненадлежним у делу тужбеног захтева који се односи на уплату припадајућег пореза на зараде према стопама у складу са законом а на износе појединачне зараде за утужени период као и у делу којим је тужилца тражила да је тужена распореди на послове и радне задатке, радно место које одговарају њеној стручној спреми, па су у том делу укинуте све спроведене радње у поступку а тужба тужиље одбачена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова за неискоришћени годишњи одмор исплати износе наведене у том ставу изреке, за 2011. годину, са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате као и за 2012. годину са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор исплати позитивну разлику до вредности бруто износа накнаде штете и то за 2011. годину, до износа од 28.228,11 динара, а за 2012. годину, до износа од 31.050,92 динара, са законском затезном каматом на те износе почев од 18.05.2012. године, до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди постојање радног односа на неодређено време тужиље код тужене и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због изгубљене плате за период од 18.05.2012. до 30.06.2023. године, исплати износ од 6.001.098,92 динара, за износ главног потраживања и припадајућу камату, као и доприносе за обавезно социјално осигурање на износ изгубљене зараде надлежним државним органима за период од 18.05.2012. до 30.06.2023. године, у укупном износу од 2.905.581,77 динара, са законском затезном каматом на износе доприноса за обавезно социјално осигурање од доспелости сваког месечног износа до исплате, јубиларну награду за навршених десет година рада тужиље код туженог на дан 15.12.2016. године у износу од 45.281,00 динара, са законском затезном каматом од 15.12.2016. године до исплате, као и у делу тужбеног захтева којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи накнади штету на име изгубљене зараде, према обрачуну судског вештака финансијске струке укупног износа због изгубљене зараде са припадајућим порезима и доприносима почев од 01.07.2023. године до дана повратка на посао и исплате, у складу са важећим прописима о исплати износ законске затезне камате од дана доспелости сваког појединачног износа зараде, доприноса до дана исплате као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име разлике накнаде за боловање због повреде на раду левог колена за период од јануара до маја 2012. године, исплати износ од 60.104,40 динара, са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године, до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да тужиљи на име накнаде штете за трошкове рехабилитације и бањског лечења у вези са повредом на раду левог колена у периоду од 14.06.2012. године до 04.07.2012. године исплати износ од 51.200,00 динара са законском затезном каматом од 14.06.2012. године до исплате. Ставом деветим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износе за физичке последице од повреде на раду и нарушавања здравља 1.000.000,00 динара, за

претрпљене душевне боловне због смањења животне активности, непокретности и наружености са психичким последицама износ од 1.500.000,00 динара, за претрпљени страх јачег интензитета и трајања, а затим трајни и секундарни страх, стрепњу, бојазан, износ од 1.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате. Ставом десетим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете у виду новчане ренте, у износима наведеним у том ставу изреке исплати са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године у једнократном износу. Ставом једанаестим изреке, одбијен је захтев тужиље да поред ослобођења од обавезе плаћања судских такси буде ослобођена свих трошкова парничног поступка. Ставом дванаестим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом тринаестим изреке обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.678.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужилца и тужена су благовремено изјавиле жалбу побијајући пресуду и то тужилца у одбијајућем делу, без навођења посебних законских разлога, са предлогом као у жалби, и тужена у ставу трећем изреке, из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност побијане одлуке у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних члана 386 став 3 у вези члана 402 ЗПП-а ("Службени гласник РС" 72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана, док је жалба тужиље делимично основана.

У поступку доношења ожалбене одлуке, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд у Београду као другостепени пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на друге битне повреде које би могле бити од утицаја на правилност и законитост ожалбене одлуке.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилца је код туженог засновала радни однос на одређено време почев од 15.11.2006. године, због повећаног обима посла, без претходно објављеног јавног или интерног конкурса, и касније закључила више уговора на одређено време у трајању од по 6 месеци до годину дана, којима је обављала послове пореског службеника. Последњи уговор на одређено време тужилца је закључила са туженом дана 12.5.2011. године, којим је било одређено да се исти закључује најдуже до 12 месеци, а решењем туженог број 118-403/2012-05 од 10.5.2012. године, тужиљи је престао радни однос дана 17.05.2012. године. Из исказа тужиље саслушане у својству парничне странке и сведока ББ, ВВ, ГГ и ДД, утврђено да је у децембру 2011. године, тужилца добила задужење да среди архиву туженог и да је то био велики посао, јер су се архивирани предмети односили у Централни магацин због недостатка простора у филијали, и које послове је тужилца обављала само неколико дана, тужилца се жалила на болове у колену због чега се јавила лекару дана 28.12.2011. године, којом приликом је констатована дијагноза гонартрозис, без назнаке да се ради о повреди на раду. Након тога, тужилца се поново јављала лекару због болова у коленима, када јој је отворено боловање дана 4.1.2012.

године, јер је 30.12.2011. године, био последњи радни дан, и тада, поново није констатовано да се ради о повреди на раду. Усаглашеним налазом и мишљењем судских вештака медицинске струке и то специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије, утврђено је да тужила није задобила повреду на раду, јер у медицинској документацији нема доказа да се повредила на раду и да је бол у колену тужиле могао бити проузрокован ношењем терета и принудним положајем тела при дужем стајању и ходању, и да то није узрок лаке телесне повреде, која је код тужиле констатована због уганућа колена и болова у колену, већ да се ради о гонартрози односно артрози колена која дегенеративни процес на хрскавици зглобова који се огледа у нестајању хрскавице, који је настао пре наводне повреде која је само могла убрзати стање и довеести до укочења зглоба колена, те да оваква повреда није последица повреде, већ је последица обољења, односно дегенеративног процеса, те да евентуални рад у архиви, у децембру месецу 2011. године, који је кратко трајао, није једини узрок ове дегенеративне промене. Наведено обољење, које се описује као слабост мишића натколенице, које је довело до болова које је тужила трпела, није у узрочно последичној вези између радње коју је тужила обављала за потребе туженог и штете коју је претрпела и да се ради о последици пасивног понашања тужиле према физичким боловима које је трпела и неблагоприятном тражењу медицинске помоћи, што је довело до погоршања стања дегенеративне промене на костима односно артрози. Такође, изведеним доказима, утврђено је да тужила није искористила годишњи одмор у трајању од 10 радних дана за 2011. годину и 11 радних дана за 2012. годину, и налазом и мишљењем судског вештака економско - финансијске струке утврђен износ накнаде штете по том основу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да нису испуњени услови за преображај радног односа тужиле из радног односа на одређено у радни однос на неодређено време, јер се у радној средини у којој је тужила радила, на радне односе примењује Закон о државним службеницима, који у члану 63 став 3, прописује немогућност преображаја радног односа на одређено у радни однос на неодређено време. Како је тужила пропустила да благовремено тражи судску заштиту против решења о престанку радног односа који је заснован на одређено време по уговорима о раду, у периоду од 29.12.2009. године, до 31.12.2021. године, и решење о престанку радног односа постало правоснажно. Код утврђеног, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле за утврђење постојања радног односа на неодређено време, те последично, у одсуству правоснажне одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, одбијен је као неоснован и захтев тужиле за враћање на рад, накнаду штете због изгубљене зараде и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, исплату јубиларне награде за навршених 10 година рада код послодавца, применом одредбе члана 191 став 1 и 2 Закона о раду. Како је изведеним доказима утврђено да тужила није претрпела повреду на раду и да нарушавање њеног здравља није последица радње или пропуштања тужене у вези са радом који је обављен за њене потребе, већ искључиво последица непоступања тужиле да благовремено затражи медицинску помоћ за лечење лаке телесне повреде, то је одбијен тужбени захтев тужиле у делу за накнаду материјалне штете у виду разлике зараде за период боловања, за трошкове рехабилитације и бањског третмана као и накнаду нематеријалне штете због повреде на раду по основима нааведеним у ставу деветом изреке пресуде и одлучено као у саджини тог става.

Одлучујући о делу тужбеног захтева тужиле који се односи на исплату накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2011. и 2012. годину, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиле основан, јер тужена није доставила решење о коришћењу годишњег одмора за тужилу за те године, нити решење са распоредом коришћења годишњег одмора, те применом одредбе члана 68 став 1 и 4 и 76 став 1 и 2 Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиле у том делу и одлучио као у ставу трећем изреке.

Доносећи одлуку у потврђујућем делу, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је, правилно, применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне разлоге које прихвата и овај суд у поступку по изјављеном правном леку.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и закључио да је првостепени суд доношењем ожалбене пресуде у ставу трећем, четвртм, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и десетом изреке, правилно применио материјално право, Апелациони суд у Београду је, у смислу правила из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образлагањем пресуде.

Како је тужилца током 2011. године, и 2012. године, била запослена код тужене, а тужена није доставила тужилци решење о коришћењу годишњег одмора за тај период, нити решење са распоредом коришћења годишњег одмора, због чега тужилца није могла да користи годишњи одмор у 2011. и 2012. години, док је радила код тужене, то, супротно наводима жалбе тужене, наведена околност представља основ одговорности тужене за штету коју тужилца као запослена трпи по основу некоришћења годишњег одмора за 2011. и 2012. годину.

Потврђена је и одлука о камати на досуђене износе из става трећег изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 277 у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Имајући у виду да према Закону о пореској управи и пореској администрацији, уплата пореза не спада у надлежност суда, то је правилно првостепени суд тужбу тужиле у делу захтева за уплату пореза на примања из радног односа, одбацио и одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

Без утицаја на доношење другачије одлуке су наводи жалбе тужиле којима се оспорава примена материјалног права и износи другачије правно становиште.

Код доношења одлуке цењени су и сви остали наводи жалбе тужиле, али исте овај суд посебно не образлаже, налазећи да су без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, при чему су исти већ били предмет правилне оцене првостепеног суда и њима се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права.

Међутим, у поступку доношења ожалбеног решења садржаног у ставовима једанаест, дванаест и тринаест изреке побијане пресуде учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 у вези са чланом 402 ЗПП-а, јер су разлози нејасни и противречни, због чега се одлука у том делу не може испитати ни са становишта правилне примене материјалног права.

Како првостепени суд није дао разлоге о одлучним чињеницама у поступку доношења одлуке о захтеву тужиље за ослобађање од обавезе плаћања свих трошкова парничног поступка и о захтеву тужиље и тужене за накнаду трошкова поступка, побијана решења се не могу испитати ни са становишта правилне примене одредби члана 153 и 154 ЗПП, због чега су ожалбена решења у ставу једанаест, дванаест и тринаест морала бити укинута.

Ради тога ће првостепени суд, у поновном поступку, правилно оценити испуњеност услова из члана 168 ЗПП-а, те правилно одмерити накнаду трошкова парничног поступка по захтеву тужене, након чега ће донети правилну и на закону засновану одлуку о захтевима тужиље и тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390 и 401 став 1 тачка 3 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Јасминка Бакић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић